

„Snart?“ spurgte Barnet med vidtopspærrede Øjne.

„Ja, det tror jeg . . . Men gaa nu hen og hent Dagny. Jeg synes, jeg kan høre hende ude paa Gaardspladsen.“

„Er hun dèrude!“ udbrød pludselig Sigrid med sin sædvanlige, robuste Iver, som om al Erin- dring om Moderen i samme Nu var blæst bort. „Det skal vi snart faa at se!“

Og som en Stormvind fo'r hun ud af Haven.

Fru Betty saa' forbavset efter hende. Saa rystede hun paa Hovedet, . . . hun forstod sig ikke paa det Barn. Og hun var nu ikke langt fra at fortryde, hvad hun havde sagt hende, fordi hun egentlig slet ikke havde haft Lov dertil. Naa . . . én Gang maatte dog Børnenes Sind forberedes paa dette Gensyn, hvorom hun selv nu ikke længer tvivlede. Emanuel havde vel ikke ligefrem sagt noget derom; men hun kunde forstaa paa Alt, at han nu var fast besluttet paa at genoptage Sam- livet med sin Hustru og i det Hele søge en Til- nærmelse til sine forrige Venner. Han havde blandt andet for nylig talt om et stort Møde, der skulde afholdes her paa Egnen, og ved hvilket det var ham magtpaaliggende at være nærværende. Hun antog, at han her for første Gang vilde forkynde